

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. III. Recusat Christus fel bibere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

Ps. 17. 10.

(commota sunt enim viscera ejus super miseria mea) & inclinavit caelos, & descendit. Cur? Ut meli-
beraret. Unde? A carcere. Quibus poenis? Aeter-
nis. Quo tempore? cum essem inimicus ejus. quo
pretio? Sanguine suo. Quibus mediis? Tormen-
tis, ignominia, felle, spinis, cruce, morte. O por-
tentum amoris! o miraculum clementiae! o pro-
digium misericordiae! Tantum diligere inimicum,
tantum laborare pro ingrato, tanta & facere, &
pati pro perfido! Ut liberet servum, descendere
Dominum! unde? e throno gloriae. Quod? Ad scae-
num, & praesepe. Laborare: a quo tempore? ab
infantia. Quoadusque? usque ad mortem. Ex-
pendere, quid? Sanguinem. Quantum? usque ad
novissimam guttam. Pati, quae? Quidquid finge-
re potest ingeniosa in poenas crudelitas. Quis est
ille tam peregrinus in homines amor? Quis ille,
& unde tantus favor? Hinc videre hominem
reum, inde offensum Deum. Qui nihil debebat
homini post tot scelera, nisi aeterna supplicia: ta-
men stare in monte nudum, saturatum oppro-
briis, potatum felle. Sed in vanum laborat huma-
num ingenium, si velit assequi hoc arcanum amo-
ris sacramentum. Debet coli, non potest capi.
Plus potest tuus amor facere, quam potest ho-
mo, qui amatur, concipere. Nec intelligam, nisi
intra vero sanctuarium tuum: ibi eructabis my-
steria abscondita a seculo, dum potabis nos non
felle, sed torrente voluptatis, dum inebriabimur
ab ubertate domus Dei.

§. III.

Recusat Christus fel bibere.

Arcanum est, & ideo solerter investigandum
quod sequitur facinus. Admoverat Chri-
stus,

stus, ut fel gustaret, labia; *Et cum gustasset, noluit bibe-* *Matt. 27.*
bere. 34.

Quid hoc mysterii est? Qui omne genus car-
nificinæ, & tormenti admisit, hoc unum cur o-
misit? *Noluit bibere.* Dederunt ei alapas; voluit ex-
cipere; conspuerunt faciem; voluit illam fœdari:
falsò accusarunt; cum silentio voluit perferre:
flagellarunt; voluit flagella admittere: spinis co-
ronarunt; voluit spinis pungi: crucem imposue-
runt; voluit ferre. *Dant ei vinum felle mistum: noluit*
bibere. Qui omnia admisit, cur unum excepit? qui
in toto corpore, & quolibet corporis membro
nullum non cruciatum expertus est, cur solam
linguam vult esse à dolore exemptam? Hic my-
sterium latet. Quis hoc nobis enodabit Sacra-
mentum? Profectò debuit fuisse oppidò amarū
illud fel: qui omnia pœnarum genera admittere
voluit, hoc unum noluit. Aperiã quæ hic latent
arcana. Est lingua, quæ, ut loquitur David, *est Do-*
losa; ut Salomon, *Fallax;* ut Ecclesiasticus, *Coinqui-*
nata; ut Michæas, *Fraudulenta.* *Sub ejus labiis est ve-*
nenum aspidum, ut canit David. Ex illa lingua fluit
fel illud, quod Christus noluit bibere. De lingua
enim exeunt detractio, contumeliæ, opprobria,
maledicta, juramenta, mendacia, blasphemix:
sed præ omnibus detractio, quæ illud homini
detrahit, quo nihil habet pretiosius in vita, no-
men, famam, æstimationem. Audite loquentem
Davidem, vel potiùs Davidis ore, eum qui voluit
vocari filius David, Jesum, *Si inimicus meus maledi-*
xisset mihi, sustinuissem utique. Tu verò homo unanimis
dux meus & notus meus. Si malediceret, si detrahe-
ret, si traduceret alienam famam Ethnicus, si
Turca, si Judæus, si Hæreticus; sustinenda esset
injuria. Sed tu Catholice, qui solenni Sacramen-

Ps. 108.

Prov. 26.

Ecc. 51.7

Mich. 6.

Ps. 138.4

Detra-

ctio quã

gravis.

Ps. 54.12.

Patien-
ter per-
ferenda
detra-
ctio.

to te mihi consecrasti: Tu Sacerdos, qui quotidie
linguam tuam ex sacra ara refers sanguine meo
cruentam; quod tu illud fel mihi propines; non
possum illud bibere. Est fel aspidum, est vene-
num draconum. Hoc est vinum, felle mistum.
Miscent cum illo cœlesti vino; cum Christi san-
guine, quo toties potantur, fel illud amarulentæ
linguæ, detractiones, contumelias, opprobria.
Tamen si, ne qui læduntur gladio illo acuto, lin-
guâ, inquam, & linguæ convitiis, animos abji-
ciant, sed erigant, & vilipendant has injurias: con-
siderent illi, quid sit, quod dicatur? à quibus? quo
animo? Quid sit: verum an falsum? Si verum; non
est cur vero offendamur: si falsum, non est cur
falsa æstimemus, quæ mox majori cum patientis
honore detegentur. A quibus? Ab hostibus? quid
mirum? At nemo credit. Ab amicis? Quid no-
vum? At nemo probabit. Ab inferioribus? Ne-
gligendum est. Ab æqualibus! ignoscendum. A
superioribus, perferendum. Quo animo? Erro-
re? Non igitur offendamur: nemo enim injuriam
inferre dicitur, quam se inferre nescit. Consilio?
Quod potest esse injuriæ inferendæ? Semper hic
error est: condonemus errantibus: & nos sæpè
erramus. Summa est, ut qui injuriam accepit, eo
se sciat superiorem esse, qui illam infert. Hæc si
ritè expenderis, fel illud amarulentæ linguæ gu-
stabis quidem, uti Christus, sed tum non bibes:
non penetrabit viscera, non insinuabit se in me-
dullas, non pervadet animum, sed tantum ante
leviter perstringet. Gustabis, quia natura sentiet;
non bibes, quia animus non succumbet. Sed
quid ego tibi propinabo, fons vitæ, qui pro me
potaris felle? Si loquar, cum *ex abundantia cordis* loquitur; cor meum est plenum amaritudine fel-
lis.

Matt. 12.

34.

lis ? non vis autem fel bibere. Scio autem sitire te, licet inebrieris ab ubertate domus Dei, & torrente voluptatis poteris. Si velim flendo offerre tibi lacrymas; vereor ne audiam quod mulieres illæ; *Nolite flere super me, sed super vos ipsas flete.* Quomodo? Propter Lazarum mortuum lacrymatus est Jesus, & non licebit mihi lacrymari propter moriturum pro me JESUM? *Tu eripuisti animam meam de morte, oculos meos à lacrymis: & non licebit mihi propter te lacrymari? Lacrymis meis stratum meum rigabo; & quia inveni gratiam in oculis tuis, oculi mei deducunt exitus aquarum.* Hæ lacrymæ, scio, dulciores tibi sunt super mel & favum. Denique audebo hîc idem loqui, quod tuus Prophetæ: *Inebriabo te lacrymâ meâ; donec abstergas omnem lacrymam ab oculis meis.*

Luc. 23.
28.

Pf. 114. 3

Pf. 6. 7.
Esther.

7. 3.

Isa. 19. 7.

C A P U T XI.

Christus in Cruce.

§. I.

Inclinat se Christus in Crucem.

Aderat tandem tempus, quo Christus, qui à xxxiii. annis conceptus de Spiritu sancto, inclinaverat cælos, & descenderat, postquam ascenderat montem, inclinaret se in Crucem: ut qui Patri fuerat obediens ab utero Matris, sit eidem obediens usque ad mortem Crucis. Intuitus Crucem, instrumentum dicam crudelitatis humanæ, an pietatis divinæ? exultabat spiritus ejus, sciens quia post tres horas esset traditurus in ea spiritum in